

Faragó Maia

Égbolttal táncoló, csillagokkal suttogó...

Szerelmes versek és novellák gyűjteménye.

Hagyd elvarázsolni magad, mert egyedül az igaz szerelem képes erre!

Faragó Maia

Égbolttal táncoló,
csillagokkal suttogó...

Szerelmes versek és novellák gyűjteménye.

Hagyd elvarázsolni magad, mert egyedül az igaz szerelem képes erre!

2026

Faragó Maia: Égbolttal táncoló, csillagokkal suttogó

© Faragó Maia 2026

Szerkesztette: Faragó Maia

Fotók: T-T.M.

Dalok: Beret

Borítóterv: Faragó Maia

Tördelés: Szabó Zoltán

Szerző oldala:

<https://www.facebook.com/alelekszirmai/>

<https://lelekszirmok.hu>

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Tartalomjegyzék

1. Vannak.....	7
2. „Áldásom rájuk”.....	9
3. Mi marad?.....	15
4. Bárcsak... ..	17
5. Hiába mondd.....	20
6. Gondolj rám... ..	24
7. Álmodok.....	27
8. Ott leszek.....	30
9. Üzenetrögzítő.....	33
10. Veled akarom	36
11. Szerellel csókol: Costa del Sol.....	39
12. Festmény	45
+1 Káprázat.....	47
Szerző üzenete.....	51

Mindegyik versem/novellám elején találsz egy linket,
melyre kattintva meghallgathatod azt a dalt,
ami ihlette az adott alkotásom!

Vannak

Vannak, akikre úgy érzed szükséged van,
Az élet nélkülük szokatlan, kibírhatatlan.
Magányos, füledt katlan.

Vannak, akik tanítani jönnek,
S bár fájdalmak árán, de a tanulságok,
melyeket maguk után hagynak, valóban örökek lesznek.

Vannak, akik bántanának,
Mutasd meg nekik az ajtót, hogy tovább, merre fájadjanak.

Vannak, akik játszanak, kihasználnak,
Erre rá fogsz jönni, hogyan ne hagyd!

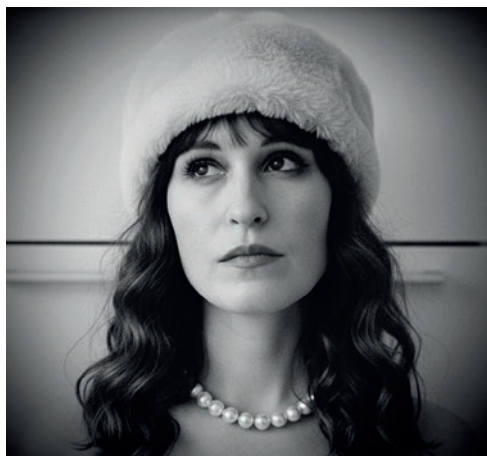
Lesznek, akik átölelnek, ha kéred,
Mefogják a kezéd,
S azt mondják, hogy: „én mindig melletted leszek!”
A „mindig” viszont el fog maradni... jól hiszed...
Abban bízz, aki megölel akkor is, amikor nem is kéred!

Mert vannak, akik tényleg maradni érkeznek,
A lelkedhez elérnek,
Mélyen beléd, a szívedbe költöznek.
A többiek életedben csak átutazók lesznek,
S nem marad utánuk más, csak az emlékek.

Van, akiket bevezol, van, akikert fohasz hagyja el ajkad,
S megis egyedul az marad,
Akibe vetett hited el nem hagyhat,
Akiben egyedul bizhatsz:
Bolcs Onmagad!

Ps.:

S lesznek azért felejthetetlenek,
Mig masok kozonyosek lesznek veled.
Mindig lesz, ki azt varja majd, hibazz,
De mindig lesz olyan is, aki a boldogsagodert
mondd majd el egy imat.

„Áldásom rájuk”

Nagyon rég nem volt igazi havas karácsony Angliában, így egy igazán hangulatos Szenteste volt 1919 telén, a lobogó kandallótűz mellett, a várostól távoli főúri birtokon, a havas tájjal.

Odalenn az alagsorban szolgálók tétlenül tengtek-lengtek. Nem tudták, mit is csináljanak, pedig ez volt az egyetlen olyan este, amikor nem kellett felszolgálniuk, s pihenhettek aprányi szobáikban. Mégis, mindenki kinn ült a konyhában, s ettek-ittak, volt, aki táncra perdült, volt, aki olvasott, volt, aki még mindig az ezüstöt törölgette jobb híján, mások kártyajátékkal ütötték el az időt. A konyhalány az ablakban gubbasztott egyedül. Nem sokat beszélgett, pár szobalány volt a bizalmasa, illetve a csendes másodinas, aki gyakran megosztotta vele a titkait, bár ő nem kérte erre, de jólesett neki a bizalma, mert a sok teendő mellett felüdülés volt, ha picit is megállhattak beszélgetni. Már rakott is egy picit a tűzre ma este, hogy ők se fagyoskodjanak odalenn. Kifelé meredt így teendő híján, majd elmosolyodott, s felkiáltott, úgy, hogy az egész konyha zengett tőle: – Nézzétek! Megint elkezdett havazni! – s valóban, nagy pelyhekben, lassan szállingózott alá az égből, egy újabb réteggént beleolvadva az így is álló, pár centis, fehér hótakaróra. A mindig zsörtölődő, agg komorna rá se figyelt, csak megvonta a vállát: – Nos, reméljük nem fog azért annyi esni, hogy elvágjon minket a külvilágtól, holnapután már menünk kell ismét vásárolni! – nem tudta megállni, hogy ne csak a munkára koncentráljon. Az egyik inas harmonikázni kezdett, a melódiába viszont beleértelenkedett egy szobalányi sikoly, majd észet veszejtve szaladt be a mai estén közösségi térré kinőtt konyhába.

– Juj, nézzétek, mit találtam a padlásan! – kipirosodva, izgatottan lihegett a hang tulajdonosa.

– Mi a csoda ez? S miért járkálsz te a padlásra, Szenteste? – kérdezte felvont szemöldökkel a komorna.

– Elnézést, csak leszedtem a pókhálót, mert unatkoztam, s a régi holmik között találtam. Tudják, mi ez?

– Nem, s nem is akarunk róla tudni! – majd egy mozdulattal ki akarta venni a lány kezéből a nehéz táblát, de kiesett a táblából egy kör alakú kis iránytű.

– Ugyan már, kérem – hajolt le a szobalány az iránytűért, – nekünk is jár ma este egy kis kikapcsolódás, ne vonja meg tőlünk!

– Hát, legyen, de ésszel, kérem! Egyáltalán, mi ez?

– Egy tábla, amellyel kapcsolatba tudunk lépni a szellemvilággal. Ha ide tesszük az ujjainkat az iránytűre, a lélek, aki jelen van, odaviszi azt a betűkhöz, szavakhoz, tud igennel-nemmel válaszolni, s üzenhetnek nekünk a túlvilágról szeretteink.

– Badarság! Ki hisz ezekben? S, hogy tényleg ők mozgatják az iránytűt? – nevetett a komorna. Azonban nagy meglepetésére, csendben elkezdtek odagyűlni a tábla köré az emberek, hogy meglessék, hogy is néz ki, s kíváncsian feltérképezték a betűket, szavakat, melyek fel voltak jegyezve a táblára. Még a zsémbes lakáj is odaült, pedig elmúlt már 70, s ő volt a legszkeptikusabb mindig, mindenki közül.

– Nos, én sok mindent láttam már, megjártam a háborút is – mondta a lakáj, – szóval kétlem, hogy működné, de rendben van, „játsszunk”! A komorna is rábólintott nagy nehezen.

A konyhalány kétkedve, magában őrlődve ült még mindig az ablakban. Kérdezték tőle, hogy nem megy-e közelebb, de maradt mozdulatlan. A gyertyák fényében a konyhában megfagyott a levegő. Nem tudták játék lesz-e ez az egész, vagy miben is higgyenek egyáltalán. Volt, aki félt, volt, aki nevetett, de olyan is akadt, aki gúnyolódott. A konyhalány pedig legszívesebben odament volna, s kezébe vette volna az iránytűt. Mióta árván maradt, szeretett volna megragadni minden olyan alkalmat, amely lehetőség lett volna arra, hogy csak még egyszer „beszélgessen” az Anyukájával. De nem mert hinni benne.

A szobalány, aki megtalálta a táblát, ő „vezette” a kis szeánszt, ha nevezhetjük annak. Elsőként az egyik bátor inas ült le mellé. – Rendben van – mondta határozottan a szobalány, aki észrevehetően tapasztaltan mozgott e témakör-

ben, – tedd ide a mutató- és középső ujjadat az enyém mellé! – az inas röhögött egyet, majd megtette.

A lány teljes átszellemülésben kérdezte: – Van itt valaki, aki szeretne nekünk üzeni? – teljes csend volt. Amikor pár másodperc után megmozdult az iránytű az *Igen* felé, mindenki egyszerre felszisszent. A srác mosolygott, a lányba, még magát is meglepve, belé fagyott a szó. – Most te mozzog az iránytűt, igaz? – állt megdermedve a komorna, s kérdését a szobalány felé intézte, aki viszont lepisszegte, s nem hagyta magát kizökkenteni. – Mit szeretnél üzeni? Ki vagy? – csend. Majd hosszas várakozás után elindult az iránytű, s betűnként megalkotta a *Szeretlek* szót. – Ez képtelenség! – horkant fel a lakáj. – Nem az... mert így van – vallotta be elpirulva az inas. – Szeretlek Daphne, csak nem tudtam máshogy elmondani, vagy, hogy miként adjam tudtodra... – a fiú szégyenlősen vallotta be érzéseit, a legtöbben felnevettek hangosan, a komorna dühös volt, a szobalány pedig kiakadt, de nem a megvallott szerelmen, hanem, hogy a fiú volt, aki mozgatta az iránytűt. – Akkor te voltál, aki végig mozgattad! Óh, pedig én úgy hittem ebben! Ahhh... – omlott össze a konyhaasztal közepén.

– Na, akkor- szólalt meg higgadtan a komorna, s emelte fel a táblát, – azt hiszem, ezt a legjobb, ha el is tesszük, mert tudtam, hogy sírás lesz a vége! Csak nem gondoltam, hogy pont neked, aki az egészet kitaláltad...

Ekkor a másodinas odalépett, s visszatartotta a komornát. – Ne, kérem! Én még szeretném kipróbálni! – Ugyan már, William, látod, hogy senki nincs az iránytű másik végén, csak mi! Mi vagyunk a sorsunk alakítója! Nem üzen más nekünk, senki! – fakadt ki erre a konyhalány is, majd kirohant a konyhából, titkon azért, mert benne is összedőlt a világ. Nem hitt ő már semmiben... A szobalány, Daphne viszont megnyugodott, visszavette a táblát, s csak azért is meg akarta mutatni mindenkinek, a neki szerelmet valló inasnak főleg, hogy a tábla s iránytű igenis „működik”. Dacosan leült, ugyanúgy odatették az iránytűre mutató- és középső ujjait, aztán Daphne megkérdezte, van-e ott valaki, aki tényleg szeretne üzeni. Már nem lepődtek meg, amikor elindult az iránytű az *Igen* irányába. – Oh, William,

ne kezd te is! Tudom, hogy te mozgatod! – szólalt meg kiábrándultan a szobalány, de William szótlánul ült ott hosszú másodpercekig. –Hahó, William, mi az? Megkukultál?

– Nem... én... nem mozgatom... esküszöm! – őszinte meglepettség ült ki az arcára, s ha a szobalánynak nem is, de William-nek mindenki hitt. Kisebb felbolydulás követte ezt a kijelentést, de Daphne izgatottan elcsendesített mindenkit, s folytatta. – Nos, rendben. Ki vagy? – az iránytű szépen lassan az *Anya* szóra kúszott a táblán. – Anya? De hát nekem életben van még Édesanyám! – William magán kívül volt. – Na, tessék! Daphne, szerintem ez nem jó játék, fejezzük be, most! Látjuk, hogy ez csúnya vicc, ne folytassátok! – szólalt fel erőlesen a lakáj. – Nem! – kiáltotta Daphne, – esküszünk rá, hogy nem mi mozgatjuk! Ám, ezután William is fel akart állni, s kimenni a konyhalány után, amikor is az iránytű szinte magával rántotta ujjait, s sebesen kezdett a betűk között szinte repülni az asztalon lévő táblán. Nem várta meg a következő kérdést, a tábla máris elkezdett „mesélni”. Alig tudták követni a betűket, Daphne olvasta össze septiben: – K – V – A – G – Y – O – K. L – E – G – Y – E – N – E – K – B – O – L – D – O – G – O – K, Á – L – D – Á – S – O – M – R – Á – J – U – K.

Mindenki lesokkolódott, de a két résztvevőn kívül, akiknek ujjai az iránytűn voltak, mindenki más kételkedve állt azért ott. – Na jó, valljátok be, mi volt ez az egész? Ki az a K? Van egyáltalán olyan, akinek az Anyukája neve K-val kezdődött? És milyen áldásról beszél? – hitetlenkedett a komorna. Nézték egymásra, Daphne szólni sem tudott. – Tényleg, valld be, ha te mozgattad! – nézett rá kérően William-re. A személyzet egyikről a másikra nézett, majd halkán megszólalt William. – Én már kezdem érteni...

– Akkor oszd meg velünk is, kérlek! – szólta a kérés, de végig sem várva a mondatot, William kirohant.

A konyhalány vacogott a hidegtől, de inkább volt itt kinn, mint odabenn, ahol meleg volt, de olyanból űztek játékot, amiért ő mit nem adott volna: hogy valóban kaphatna jelet, üzenetet attól, aki úgy hiányzott neki. Mindig valami jelre várt, s sosem érkezett meg... S ebből volt elege. Pláne Szenteste.

„Ez csúnya játék, nem is értem, miért született meg egy ilyen tábla... tényleg csak játék az egész... de ki tud ezen nevetni?” – mormogta magában.

– Hát, te, miért fagyoskodsz itt? Már szinte reszketsz, látom! – mosolygott kedvesen William.

– Jaj, de megijesztettél! – bökte oldalba a fiút. – Legalább csapj valami zajt, ha jössz!

– Csak az fél, akinek nem tiszta a lelkiismerete...

– Hát, nekem aztán tiszta! – jelentette ki magabiztosan a konyhalány. – Még mindig ökörködtök odabenn?

– Már nem... Daphne abbahagyta. Azt hiszem, a játék mindenki számára világos, hogy véget ért. Ez már nem az. Igazából rég... – halkult el az utolsó két szava.

– Ez nem is játék, szerintem sem! Bár... kedves volt, hogy így vallott szerelmet. Romantikus. Mára már a romantikus szerelem csak illúzió. S valójában elég szomorú, hogy egy ilyen „játék” kellett ahhoz, hogy végre kimondja, amit érez...

– Nos... igazából én is ezért vagyok itt... – vált kissé bátortalanná William hangja.

– Hogy? – lepődött meg a konyhalány, mégis, legbelül izgatottá vált. Magának sem akarta bevallani, de jólesett neki a fiú közelsége. Már rég...

– Csak azt akartam mondani, hogy... ha kimenőnapunk van, bemehetnénk a városba együtt egyszer, ha van kedved...

A konyhalány ujjongott legbelül. Szép karácsonyi ajándék volt ez neki, jobban is, mint hitte volna, s feledtette az előbb érzett fájdalmát.

– Legyen!

– ... De ha nincs kedved, persze, azt is megértem én...

– Mondom, hogy legyen, te lüke!

– Akkor, most igent mondtál a meghívásomra? – William nem merté átadni magát az örömnak, de elmosolyította magát.

– A füleden ülsz? Mondom, hogy legyen! – kacsintott. William boldogsága leírhatatlan volt, már nevetett. A konyhalány viszonzta a mosolyát. „Majd

meglátjuk, mi lesz belőle, elvégre is, tényleg régóta jó barátok vagyunk, erre már lehet alapozni. Másrészt, igen helyes ez a fiú...” – állapította meg magában boldogan.

– Megölelhetlek? – kérdezte azért vonakodva a fiú.

– Hm, rendben, de azért ne bízd el magad! – mondta hezitálva a konyhalány, de szíve mélyén ő is vágyott rá, csak elszokott a kedves érintéstől. A fiú ölelése meleg volt s szoros. El tudta képzelni benne magát... hm, talán örökre. William teli mosollyal az arcán adta át magát a pillanatnak. Ki tudja, ő is meddig készült erre, s mióta vágyott rá. Csak a végső „jel” hiányzott neki, mint „löket”, a cselekvéshez.

– Figyelj csak – nézett ismét a lány szemébe, – megkérdezhetem, hogy hívták Édesanyádat?

– Miért fontos ez?

– Csak úgy. Szoktál róla mesélni, de a nevét még sosem árultad el.

– Elárulhatom. Katherine-nek hívták.

Mi marad?

A végén mi marad?
Ha meg se próbáltad?
Hagyod, hogy a félelem utat törjön magának?
Hogy eleve vesztesnek tituláljanak?
Közben te megnyílsz, te szeretsz, te adsz...
Csak annyi, hogy benne van a pakliban,
hogy győzelmet nem mindig arathatsz.

Mi marad?
Sajnálod, hogy időd olyanra vesztegetted,
Aki egy közös gondolatra sem méltatott téged...

Pedig nem baj, ha úgy látod, hogy nincs értelme,
Az veszít csak, aki nem megy „érte” ...
Képzeld el, hogy életet lehelsz „bele”,
S a te szíved ritmusát célold máris átvette!

Mi marad?
Csend telepszik a szavakra,
Válaszok sikítanak megnémulva.
Mert a világ arra vár, hogy lépj végre valahára!

Nem maradhat titok, ami szívedben dobog,
Te meg csak úgy eldobod?
Nem maradhat annyi titok,
mint ahányan vannak csillagok odafenn...

Mert még azok is világítanak a sötétben!
A sötétben is annyi a fény, mint égen a csillag,
Amikor is a Hold ebben a „gyertyafényben”
szerelmet vall a Napnak.

A tétovázás csak időt húzhat.
Vigaszt semmi nem nyújthat.
Én inkább maradok önmagamnak.
Szívem képzeletét átadom dallamának.

De... tényleg csak ez marad?
Szívemben enyém vagy,
de ide hozzám sose érsz?
Pedig te döntesz, mit választasz?
Félsz vagy végre élsz?

Bárcsak...

Bárcsak mindenkit elsőre elfogadnának,
az előítéletek elhallgatnának.

Bárcsak mindenkit tárt karokkal hazavárnának.
Bár lenne mindenkinek egy váll, amin magát kisírhatja,
Bár lenne mindig egy kéz, mi érte nyúl,
ha a talaj lába alól kicsúszna.

Megrovás helyett megölelnének,
S ha motiváció híján vagy, beléd életet lehetnének.
Haragtartás helyett megbocsájtanának és megbecsülnének.

Nem mi választjuk a körülményeinket,
De a mi felelősségünk, hogy kihozzuk belőle a legtöbbet.

Bárcsak lenne értelme minden szeretetteli tettednek, mit adsz,
Kívánom, hogy a sorstól triplán visszakaphasd!

Nem minden a szándék, az akarat,
A szó beszél, a tett megmarad,
Álomból bármi valósággá válhat.
S ez rajtad is múlhat.

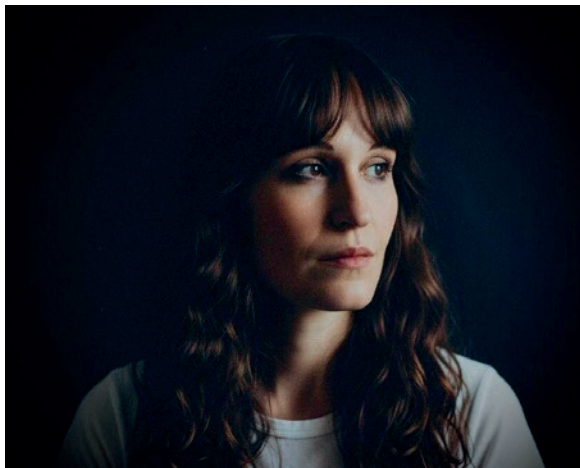
Bízz belső ritmusodban,
Maradj meg lelki tartásodban.
Mert senki nem tanít meg erősnek lenni,
Hogyan kell ebben a világban fennmaradni,
Miközben elvárják, hogy mit kell neked az asztalra letenni.

Talán mindenki csak arra fog várni, mikor fogsz hibázni,
De vedd úgy, hogy bizony abból fogsz tanulni.
Neked csak a belső hangod kell követni,
Nem kell senkinek megfelelni,
Másra hallgatni,
Mert ahogy mindenki...
Te is mindig úgy fogsz cselekedni,
Hogy boldog akarsz lenni.

Bárcsak mindenki megértené, hogy a legjobbat érdemli,
De érdemes akkor is kitartani és embernek maradni,
ha talán nem fogja teljesen azt megkapni.

Mert attól... bár senki számára ne lenne ismeretlen,
milyen világot megmozgató eseményeken jelen lenni,
Nagy pillanatok részesei lenni,
Bár mindenki megtapasztalná,
hogy milyen fontosnak s értékesnek lenni.
Megtapasztalná, milyen maradandót alkotni.
Hogy milyen szabadon szeretni... szabadon élni!

Ps.: S bár megértenék sokan azt is, hogy felesleges háborúzni,
Mikor békében élni nem fog soha, semmibe kerülni...

https://www.youtube.com/watch?v=xtyN9-ECNnE&list=RDxtyN9-ECNnE&start_radio=1&pp=ygURYmVyZXQgYXVulG1lIGFtYXQgBwE%3D

Hiába mondd

Nekem már hiába mondd, hogy magadat mennyire utárod,
Amiért hamarabb érzésedről felém nem vallottál –
s ma már elmúlt minden, látod...

Késő a bánat,
Ami el sem kezdődött igazán, annak hamar vége szakad!

Már hiába mondd,
Hogy mára mennyire értékeled a régi perceket,
s hogy szerelmem neked mennyit adott...

Hiába mondd, hogy a hibákból tanultunk,
Mikor te igenis tudtad előre, hogy rosszul döntesz,
De azóta is, újra s újra ugyanazt a kést belém szúrod,
akárhányszor felhozod.
Tőlem a lelkiismeretfurdalást már hiába várod...

Hiába mondd, hogy a szerelmünk napjait visszahozod,
Mikor kapcsolatunk sírján már csak a szél fújja
a rá szórt homokot!

A múltat meg nem változtathatod,
S én se hozok meg érted többé áldozatot,
A jövőben majd mással kipipálhatod
a megmaradt összes karmikus feladatod,
Úgyis csak arra használtál,
hogy velem saját traumáid foltozd!

Hiába mondd, nincs, s talán soha nem is volt olyan, hogy „mi”,
Csak az egód, amit én odaadással
és szeretettel akartam kiszolgálni...
A sötétbe fényt vinni...
Már mindezt hiába mondd!

Tudom, hogy csak az fáj,
Hogy boldogabbnak látsz,
mint amikor búcsú nélkül itt hagytál,
„Köszönöm az elmúlt éveket” –
még csak ennyit sem mondtál.
Több ezer kilométerre gyáván elfutottál.
S még ezek után is azt hitted,
életem végéig várni fogok rád...

S hogy találtál?
Ragyogni, nevetni láttál,
Jó sorban élni láttál,
S oly erősnek, amire sosem gondoltál.
Olyan erőt tapasztaltál,
amiből semmit nem tudsz tőlem elszívni már!

Teljes vagyok,
Szeretve vagyok,
Én semmit nem bánok!

Tudom, hogy már csak ez fáj,
Mert azt hitted, ilyet nekem adni csak te tudnál,
Én is azt vártam, oh, de kedves, a közelében sem voltál!
S most már tudod jól, hogy bármire is hiába várnál!

De azt is tudom, hogy titokban ezt nekem te kívántad,
Mert lelked mélyén igenis tudod,
hogy jobbat érdelek nálad!
S így is volt...
csak összetévesztettem a boldogságot és a fájdalmat...
Hiába hagyják most mindezek el a szádat!

Hiába mondd,
hogy most mindent megadnál,
Már nem kell, ennek már réges rég eljött a final!

Sem a jót, sem a rosszat... a megbánás éveit ...
De a világ összes sóhajai sem tudják feledtetni!
Nem kell erőltetni, pláne visszahozni.
Tudni kell megbocsátani, elengedni s továbblépni!

Gondolj rám...

Azt mondták az életet párban érdemes élni,
De akárhogy vártam, a társam hosszú ideig csak nem akart bekopogni.

Aztán nem akartam ezt siratni,
Magamból még többször hülyét csinálni,
Tovább akartam lépni,
S addig is szívből élni.
A miérteket megérteni.

Nem is tudok panaszkodni,
Mert rájöttem, minden érzés s „késés” azért van s volt,
hogy erősebbé tudjak válni.
Nem kellett magamat másnak kiszolgáltatni.

Mégis...

Gondolj rám...
Ha bármikor láttál, engem megismertél, velem találkoztál...
S mosolyogtál.
Amikor nem láttál, ebbe kapaszkodtál.
Gallérodon illatom után kutattál.

Gondolj rám...
Ha azt a mondatot kezdenéd el:
„annyiszor eszembe jutottál”.

Gondolj rám...
Hogy hányszor gondoltad azt,
a szemembe igazat mondtál,
Mikor magadnak is hazudtál!
Úgy gondoltad, érezni sosem késő, de lépni tétováztál!

Gondolj rám...
Mert lehet nem is tudod,
de tőlem megannyi verset s dalt kaptál,
Bizony ám, ihletője te voltál...

Gondolj rám...
Ha virágot veszel, mert bizony nekem adhatnál...

Gondolj rám...
Mert hidd el tudom, lépni féltél,
de hányszor utánam ácsingóztál...

Gondolj rám...
Mert lehet olyan életet élsz, amit velem rég megoszthatnál...

S, ha már most így gondolsz rám,
De még mindig otthon trónolsz a szófán...
Nos, nagyon sikerült elkésned barátocskám!
Lehet én rég mással álmodok már...
Továbblépek. Pá!

Mert ami jó, azt nem szokás félszből odázni
s gyorsan a „kukába dobni”,
Hanem bátran a szív oltárára kell emelni!

Álmodok

Tudtam, hogy fájni fog,
Én mégis azt mondtam, kitartok,
Féltem, mi lesz, ha egyedül maradok.
Könnyebb volt, míg valakibe kapaszkodok.
Még, ha a másik mellett lelkileg haldoklok...
Aztán végül feladtam,
Félig behaltam...

Fuh, mennyi ideig gyászoltam.
Aztán már jó ideje azt mormoltam:
„hogyan fogod ismét megélni, Maia, a szerelmet,
ha lassan teljesen elkerülsz az embereket?”
Oly gyorsan, mint egy sóhaj, elszáll az élet...
Senkinek nem tudtam viszont azt mondani:
„teljesen bízik benned.”

A magány a lelket kicserzi,
Nem tudsz ugyanúgy, mint régen, nyitni...
Sokan jöttek, de ugyanannál a lépésnél, azaz az előtt, tovább is mentek,
Nem maradt egyik se,
Hogy azt mondta volna: „többé nem leszel egyedül sose”...

Persze, mindenkinek volt „ötlete”, hogyan kellene élni,
De óvatosnak kellett maradni,
Mert talán egyik se azt akarta, hogy én tudjak boldog lenni.
Rájöttem, hogy sose szabad másra hallgatni,
Hanem életünkben nekünk kell a főszerepet játszani.

Míg gyógyultam,
Mindenki szemébe mosolyogtam,
Belül pedig zokogtam.
„Nem ez határoz meg, ha nincs szerelmed” –
Sokaktól ezt hallgattam.
Míg én magam félelmeimnek láttam.

Láttam összeomlani a megszokott utakat,
S rutinná kellett tennem az újakat...

Meg kellett tanulni, hogy egyedül is legyőzhetetlen vagyok,
Hogy mindent becsüljek, amit kapok....
Azt mondtam magamnak:
„Ne félj próbát tenni, ne félj a kudarctól,
Csak porold le magad, s vágj neki újból!”

Aztán eljöttél Te...
A teljes ürességbe,
Megtöltve szívterem,
Hangossá téve a csendet bennem.
Mégfogtad a kezem,
s azt mondtad: „nem érdekel meddig tart”,
de az úton együtt tartasz velem!
Titkaink susogását egy kehelybe zárod nekem.

Szóval, most csomagolok.
Illúzióinkba utazok.

Álmodok.

Kérlek, ne zavarjatos meg, felébredni nem akarok!

Mert ha nem veled tehetem,

Nem akarok álmodni,

Ha nem téged lehet,

Mást nem akarok szeretni!

Ott leszek

Ha eltévednél, vagy úgy érzed,
hogy életed parttalanná kezd válni...

Ott leszek a völgy zöldjében,
Az öblök kékjében,
Ott leszek a színek intenzív játékában,
Vagy a szürkeség árnyalatában.

Megmutatom természetem
a természet minden apró csodájában.
Ott leszek a mag virágzásában,
Ott leszek a fák lombkoronájában.
Ott leszek a madarak torkában,
Ott leszek a lábad lenyomatában.
Ott leszek, ahol a hegycsúcs az éggel eggyé válik,
Ott leszek, ahol a tenger hulláma partra sodrozódik,
Ott leszek, ahol a patak a folyóba torkollik,
Ott leszek, ahol a felhő végtelenné válik,
Vagy ahol a vihar szertefoszlik s szivárvánnyá ötvöződik.
Ott leszek a hópelyhekben, az esőben, a hulló falevélben,
Minden dalszövegben, minden könyvben.
Minden festményben, szoborban, műremekben.

Ott leszek csontjaid erejében,
Vérként folyok majd vénáid belsejében.
Ott leszek a levegőben, melyet tüdődbe szívsz be,
Ott leszek minden virág illatfelhőjében.

Ott leszek a szellőben, mely bőrdet érinti,
Ott leszek a napban, mely tested melegíti.
Ott leszek olyan gesztusokban, mi szíved szeretettel feltölti,
Ott leszek a Holdban, mely álmaid őrzi.
Ott leszek a csillagokban, hogy el ne felejts álmodni!

Ott leszek a megkezdett, de be nem fejezett mondatokban,
A lenyelt segélykérő kiáltásokban,
A szégyenlős, máskor őszinte mosolyokban...
A ki nem mutatott érzésekben...
S jelen leszek minden életeseményben!

Én leszek minden kacajra fakasztó apró részlet,
Én leszek az örömkönnyed.

Mehetsz bárhova,
Ott leszek minden nép kultúrájában,
Ott leszek az ünnepek hangulatában,
Az erdő mélyének morájában.

Keress kívül vagy magadon belül, s meg fogok jelenni.
A felsoroltakban észre fogsz venni.

Szeretet hangján szólalok,
Lelkedben emlékül remélem így s ezekben,
minden részletben megmaradok.
Csend karjában ringatózok.

Mert igazából Én csak a csend vagyok melletted.

Némán követlek.

De mindig ott leszek...

Ne ítélkezz, ne becsülj le,

mert nem tudod nekem mennyit jelentesz,

Nem ismered szívemet... pedig látod...

Érted... itt van bennem... mindez....

Üzenetrögzítő

Hello, it's me...

Na jó, ne aggódj, nem kezdem el az Adele dalt énekelni.

Csak azt akarom mondani...

Hogy tudom, még most öleltél meg,

s még a gépre sem lehet felszállni,

Máris elkezdted hiányozni!

S amiket nekem mondtál ma...

Sose fogom elfelejteni!

Megígérem, hogy sose fogom feladni,

Hogy sose fogok az álmaimból lejjebb adni,

S mindig erre fogok emlékezni:

„Attól, mert néha úgy érzed, nincs értelme,

forgasd le a jövőképed,

Mentsd el a szívedbe,

S a sors majd életet lehel bele.”

Hát bízok benne... hiszen már itt vagy te!

Te vagy a példám erre,

Az egyik legnagyobb ajándékom

vagy ebben az életben.

Köszönöm, hogy rendíthetetlenül bontod le
a körém vont falamat,
Amivel az elmúlt években védtem magamat.
Köszönöm, hogy erőt és hitet adsz,
Visszaadtad a harcolni akarásomat.
S megláttad s szereted az igazi valómat.
Hogy első perctől tanítasz,
Velem fejlődve ugyanazon az úton haladsz.

A kitartás példája vagy,
A remény tüze, mely szívemnek-lelkemnek teljességet ad.
Tudod, megérte rád várni,
Minden eddigi csalódáson átmenni,
Hogy, ami a miénk, most így tudjam értékelni!

Mert a legváratlanabb pillanatban,
az utolsó kulccsal nyílt ki a lakat,
Leomlottak a falak,
S mosolyod fénye és tekinteted melege beáradt.
Nekem ez vagy:
A hit ikonja,
Életünkben a szerelem lángjának hordozója!
Már hiszem, hogy rád nézvé
a fény szememből soha ki nem hunyna.
Létezésed nekem ezt jelenti,
Lényed ezt adja!

Na, leteszem lassan,
Elkezdünk felszállni...
Csókollak, míg legközelebb fogunk beszélni s találkozni!
Máris várom, hogy a másikat újra karjainkba tudjuk zárni!

Veled akarom

Nem is tudom, hol kezdjem,
Tele van szívem...
Veled nem hiányzik semmi sem,
Minden helyére tud kerülni, kedvesem!

Két karod között ott a világ,
Az otthon, a legnagyobb biztonság.

Félelem helyett szeretet,
Bántás helyett tisztelet,
Szorongás helyett élvezet.
Veled ezt tapasztalhatom meg.

Ha veled vagyok, új erőre kapok,
Inspirációk szárnyán szállok,
Szinte megállíthatatlan vagyok!
Az itt lét értelmét akkor érzem,
Ha itt szuszogsz mellettem.

Azt az egyet tudom,
Hogy ezt az életet leélni veled akarom!
Elfelejtettem milyen boldognak lenni,
S most lelkem nem tud ezzel betelni!

Mert veled a világ végére is elmegyek,
Érted dobog a szívem, szeretlek!
Legalább együtt kézen fogva lépünk majd át,
s megismerjük a Mennyet!!

Őrzöm a kincset.
A szerelmünket. A miénket.
Olyan elsöprően érkezett meg!
Követlek téged...
S védem a szövetségünket!
Köszönlek Istennek!
Minden perc öröm veled.
Igen, veled akarok mindent, ami ÉLET!
Veled akarom végigvinni ezt az egészet!

Veled akarok minden napfelkeltét megnézni,
Együtt lélegezni,
Minden lépést veled megtenni,
Veled akarok nevetni, sírni, utazni, felfedezni, alkotni...
Egyszóval, igen, újra leírom, mert szívem
ezzel az érzéssel van tele: veled akarom az életet megosztani.
Életem kezébe helyezni.

S mikor lemegy a Nap,
Akkor homlokodon akarlak csókolni,
Hogy létezel, azért akarok hálát mondani,
S minden módon szeretni...
Az időt megállítani,
A pillanatot örökké tenni,
A végtelenségbe így utat nyerni...
A képzeletbeli terveinket valósággá váltani!

https://www.youtube.com/watch?v=acco5Djs0Qc&list=RDacco5Djs0Qc&start_radio=1&pp=ygURYmVyZXQgc3VwZXJoZXJvZXQgBwE%3D

Szerellemmel csókol: Costa del Sol

Az év utolsó tolmács munkája. Ismét átrepültünk egy éven, úgy, hogy összehasonlíthatatlanul jobb volt, mint az ezt megelőzőek. Végre újra elkezdtem élni... mindenem megvolt az életben, egyedül a szerelem, igen, egy társ hiányzott az életemből. Valakivel együtt nevetni, kirándulni, megosztani a mindennapokat. Lemondtam viszont róla, elengedtem. Nincs herceg lovon érkezve, nincsenek már romantikus illúzióim. Elmúlt az utolsó utáni pillanat is, amikor saját életemben hittem a szerelemben, annak megérkezésében. Úgy látszik, nekem nem jár ki ebből az érzésből, vagyis olyan, ami viszonzva is lenne. De az is igaz, hogy a munka miatt folyton úton vagyok, hol itt, hol ott kell tolmácsolni. A spanyol utak mindig megízestették és televarázsolták aromával az éveim. Igazi színfoltok voltak a nagy szürkeségben, amit idehaza a tömött utakon tapasztalt, kocsik kipufogójától való bűz jelentett.

Most pedig itt állok, Sevillában, Andalúziában, s várom, hogy a tolmács alanyok lejjöjjenek a színpadról. Andalúziában indult az év, most is itt zárul. Úgy látszik, ez egy keretes szerkezetű évről lesz. Alig vártam a melő végét, hogy mehessek le a tengerpartra, ahol a legjobb dolog meditálni ezen a világon. Ahol nem zavar senki, ahol csak te vagy, a gondolataid s azok letisztulása. Tüdőd megtöltése igazi tiszta levegővel. Miközben ezen gondolkozok, folyton a háttérben éneklő srácon pihentetem a tekintetem. Igazából rájövök, hogy mióta itt állok, le sem tudom róla venni a szemem. Két egyszerű pasas van ott fenn, fiatalok, az ember nem mondaná meg, hogy sztárok, pedig a közönség reakciójából egyértelműen érződik, hogy bizony azok.

Érdekes dolog ez. Azért is szeretem a munkám, mert különböző szegmensekből érkező emberekkel hoz össze az élet. Ki-ki lakást akar venni, van, aki hitelt akar, van, aki író s könyvbemutatóra szeretne szöveget,

vagy állásinterjún szeretne jól szerepelni, van, aki csak könyvét fordíttatja le, most egy dokumentumfilmhez készít spanyol énekesekkel interjút egy magyar pasival, s kell a spanyol tolmács, mert ő nem tud spanyolul beszélni. A spanyolok pedig angolul nem szeretnek interjút adni, ahhoz túl büszke nép, hogy idegen nyelven kommunikáljanak a saját hazájukban.

Popénekesről van szó, odakinn s Mexikóban is nagyon híres, Francisco, ahogyan olvastam az aktáját, aki vezetéknévvel robbant be országában, s fiatalok millió imádják és zengik vele dalait, kívülről fújva a dalszöveget, ordítják, hogy „te amooooo”, azaz, szeretlek, majd szétszedik. Amikor először hallottam, hogy popénekes, azt hittem, egy sztáralúrral beképzelt alak lesz, aztán elkezdtem hallgatni a dalait. Csak készüljek már fel belőle. Az a hihetetlen, hogy ilyen fiatalon (még nincs 30), már ennyire mélyen tud alkotni a depresszióból, bánatból, újrakezdésből, csalódásból; dalszövegei igencsak tanítóak. Az is eszembe jut, mennyire fantasztikus, hogy vannak még ilyen mélyérzésű, érzékeny férfiak (bár ez Spanyolországban nem lepett meg), akik merik vállalni, sőt, énekelnek is érzéseikről, hitet adnak; másrészt, milyen borzasztó, hogy egyre fiatalabb korban megismerkednek ilyen bánatos érzésekkel, állapotokkal. De mégis ott van bennük az alkotó erő, hogy ebből van kiút, s ezt adják át munkásságukban, hogy más is érezze ezt az erőt.

Szóval, csodálattal állok, s ámulok, hogy fiúk és lányok, tinédzserek s asszonyok, férfiak ugyanúgy skandálják a dalokat s tapsolnak, huhognak nagy elánnal. Francisco nagyon szerény, hatalmas alázat van benne, ez látszik még a színpadon is, egyszerű, de művészi nemessége ettől gigantikus, s ezért is szedik szét. Ő pedig csak mosolyog és kezet fog mindenkivel. S engem mégsem ő, hanem a háttérben éneklő Victor, aki még inkább lefoglal. Figyelemközpontomba ő került, hangja remekül kiegészíti Francisco-ét, s mégis övé talán minden érdem, Victor pedig háttérbe húzódva csendesen, érezhetően így is imádják, amit csinálhat. Mindkét fiú visszafogott és csendes, a színpadon pedig mégis érzed az adrenalint, azt a szenvedélyt, ami mindkettőt hajtja. Ennél vonzóbbat aligha lehet elképzelni.

Lejönnek a színpadról, s először találkozik össze a tekintetünk Victorral. Picit furcsa érzés kerít hatalmába, illetve olyan, mintha elindulna bennem egy „mozi”, s végig lepörög az addigi életed a szemed előtt, majd megérkezik... egy kreol bőrű arc, mélybarna szemeibe... mely viszont egy kisfiúé. Mi van? Nem értettem ezt, de bele is szédültem, s zavarba jöttem, mert ennyire nem nézett meg magának pasas... hát... jó ideje. Igazából nem hittem, hogy tudnak rám még ilyen hatással lenni, csak egyetlen pillantással. Gyorsan leültünk, bemutatkoztunk, kezét fogtunk. Francisco is barátságosan mosolygott rám, Victorral pedig körülbelül évezrednek tűnt, míg elengedte a kezem, kellemetlen volt, de azért, mert közben, mintha megindult volna újra a mozi... amint kontaktba kerültünk, mint egy fényképalbum, úgy villantak fel képek bennem, s egyből kikaptam a kezem az övéből, hogy ne sodródjak el, s térjünk a tárgyira. Jó ég, tudom, hogy a spanyol pasik vonzóak, de én most erre... nem vagyok nyitott. Fogalmam sem volt, mi zajlik le bennem, köztünk, mi ez a vibrálás. Nem pillangók a gyomorban, de... Olyan volt, mint egy mágnes. Én pedig tolmácsolni jöttem!

Az interjú kedves hangulatban zajlott, Francisco valóban egy egyszerű, roppant intelligens srác, de kiderült, hogy a szövegeket Victor írja. Persze, Victor végig bámult, én meg igyekeztem koncentrálni, totál zavarban voltam, miközben éreztem, hogy mindaz a kb. 2 méteres fal, amiket az elmúlt években felépítettem magam köré, akárhányszor rám mosolyog, vagy bámul, az esik darabjaira; aztán az egyik kérdésre olyan választ mondott, amit könnyeimet visszanyelve alig tudtam értelmesen visszaadni. „Honnan tudta, hogy működni fognak ezek a sajátos stílusú, rímekbe foglalt mély üzenetek, melyek a dalokban visszatükröződnek?” Válasz: „Sokszor éreztem azt, hogy nincs értelme. Hogy valószínű magamnak írom őket, s sose fogják hallgatni őket. A szorongásom oldottam minden ilyen megírt dallal, de hányszor volt, úristen, hogy úgy éreztem, nincs értelme. De édesapám mindig azt mondta: attól, mert te úgy érzed, nincs értelme, képzeletben forgasd le a „jövőképed”, mentsd el a szívedbe, s a sors majd életet s ütemet ad neki, bízz benne. Aztán, amikor valóban már nem is számítottam

rá, összebarátkoztunk Francisco-val, aki a dalszövegek hangja lett... szó szerint. Jó, hogy nem adtam fel!” Legalább egy percig kellett visszanyelni a könnyeim, s hogy ki tudjam dadogni a választ a magyar srácnak, akinek szerencsére nem volt több kérdése. Elköszönéskor is kezet fogtunk, én nem mertem Victor szemébe hosszan nézni, de annyit mondott: „Örültem”. Én annyit tudtam hebegni, hogy: „Az érzés kölcsönös”. De hogy miért ez jött pont a számra, nem tudom. Olyan volt nekem a közelében lenni, amit nem tudtam kontrollálni.

Egyenesen a közelben lévő Costa del Sol-ig „szaladtam”, taxit fogva magamnak. Végre a tengerparton mély levegővételekkel igyekeztem széteső önmagam újra összerakni, főleg fejben, s ismét lehűteni magam. De egyre csak az járt a fejemben, hogy hiába várok valakire, ha ennyire megkeményített már a magány. Húvös lettem, elszoktam az érintéstől, a közelségtől. Pedig nekem ugyanezt tanították, ugyanígy neveltek, mint amire Victor-t az apja. Ha fele annyi hitem lenne, de egész nemzetemnek is, mint amennyi a spanyoloknak van, rég nem itt tartanánk... Ők mindig remélnek, mindig álmodnak, sose adják fel, s én is ilyen voltam. Belém hasított, hogy a legrosszabb történet: magamat vesztettem el, s a hitem magamban, s abban, hogy lehetek még boldog. Mikor épp elkezdtem volna sírni, a hullámok hangja megnyugtatót, s az egyik előbb hallott dal refrénjét énekelte valaki acapella a hátam mögött. Nagyon megijedtem. Hátrafordulva azt hittem, elájulok. Victor lopakodott mögém és mosolygott. Természetesen spanyolul beszéltünk.

„Mit keresel itt, hogy találtál rám? Követtél?” – kérdeztem tőle, szinte számon kérve. Erre elkomolyodott. Nem akart megijeszteni, de mivel ez az ő kedvenc helye is, s látta, hogy szinte sírva jöttem el, meg akarta kérdezni, nem bántott-e meg. „Engem?” – hah, micsoda feltételezés! Leültünk a homokba, várta csendesesen a válaszom, én pedig megrögzötten a tengert figyeltem előttünk. „Nem – mondtam neki –, csak emlékeztetted egy fontos dologra. Hogy miként nőtem fel, mikben hittem, s miért kellene lebontanom a falaim. Sokat tanultam most a válaszaidból, kicsit fejbe is vágott,

de helyretett, s olyan, mintha felkeltem volna egy álomból. Valójában sosem szabadna bezárnunk, azért, hogy meghalljunk ilyen dolgokat... s hogy emlékezzünk. Hogy mik a fontosak az életben. A jóság, a kedvesség, a hit, a szeretet... s én pont ezeket kezdtem egy ideje elengedni. Olyan buta voltam...” – görbült volna sírásra a szám, aztán kicsit közelebb ült. Lassan, nem nyomulva. Vett egy mély levegőt. „Pero yo sí” (Én pedig igenis) – fordította arcom az övé felé, s hosszan a szemembe nézett – „puedo ver bondad en tus ojos” (látom a jóságot a szemedben) –, majd, hosszas szünet után fürkészsze az arcom, az ajkamról a szememre pillantva – „y tambien nuestros hijos” (ahogy a közös gyermekeinket is). Anélkül, hogy kimondta volna, hogy „szeret”, ami elképzelhetetlen is volt, hiszen alig pár órája ismertük egymást, s éppen nemhogy az első látásra szerelemben, de a szerelemben is alig kezdett visszatérni a hitem, három egyszerű mondattal megvallotta az érzését felém, és ez volt a valahai legszebb vallomás életemben. Én nem is tudtam mit felelni, majd megcsókolt. Ott, a Costa del Sol-on. Így történt... a tenger volt a tanúnk, utána elválaszthatatlanok lettünk, egy ideig leveleztünk, s mindig így írta alá a levelet: *Szerelemmel csókol: Costa del Sol*, emlékeztetvén történetünk indulására, ott, a csillagos ég alatt... Aztán egyhamar kiköltöztem ide, Sevillebe, s elindult a közös út. Ki más, mint Francisco volt az esküvői tanúnk, aztán érkezettél te... – csuktam be a naplót.

– Köszönöm, mami, hogy mindig elmeséled, hogyan ismerkedtetek meg apuval. De ez ugye azért nem mese? – tette fel a kérdést az immár 6 éves szerelmünk gyümölcse, elbűvölő kisfiunk.

– Nem mese, ez bizony valóság, még, ha nevetségesen romantikus is. Így volt, s azt is megértettem, hogy én mit éreztem, amikor először összetalálkoztam a tekintetünk, amikor lejött apa akkor a színpadról. Téged láttalak meg az ő tekintetében, s mint kiderült, ugyanaz zajlott le bennünk... – kacsintottam odakinn Victor-ra, aki a konyhában jegyzetelt, valószínűleg éppen egy új dalszöveget fejezett be.

– Én is ilyen szerelemre vágyom majd, mama, s úgy akarok szeretni, ahogy papa téged! – Victor belépett s nevetett: „Legyen így! Bár, még ráérsz vele,

kisfiam! Sokszor, nem egy direkt szó fejezi ki, ami bennünk van, de ha érezted a szereteted, az százszor többet elmond! A szó is elszáll, a tett viszont megmarad, ahogy egy tekintet, s mosoly is... S látod, én is mámi életébe az utolsó utáni pillanatban érkeztem. S megfogadtam, hogy azért fogok élni, hogy a fény a szeméből sose tudjon kihunyni..."

– Az biztos, hogy utolsó utáni pillanat volt – helyesletem –, s nem is akartam elhinni! Mert a legjobb volt megélni! Igen, első perctől tanítottál szívem, úgy, ahogy most mi közösen ezt a kis drágát – nevettem a kisfiunkra. – A legfontosabbra tanítottál meg Victor: sosem szabad feladni, bezárni lakattal a szívünket, s elrejtteni falak mögé, mert a legegyszerűbb módon, minden sallang nélkül, egyetlen mondattal, a legváratlanabb pillanatban, az utolsó kulccsal nyílik ki a lakat, leomlanak a falak, s a szerelem örök fénye beáradhat, mely nem huny ki soha. Nekem te pedig ez vagy: életünkben a szerelem lángjának hordozója!

Öszeöleleztünk hárman, büszkén néztünk le a pocakomra, a második babánkat várva, majd indultunk is sétálni a Costa del Sol-ra...

Festmény

Azt mondd: „Együtt olyanok vagyunk,
mint összegyűrt művészeti alkotások...
Úgy lefestenél,
Meg kellene örökíteni lelkünket,
Amit egymásnak jelentenek...”

Milyen is lehetne?

Azt mondd, én lennék a festmény minden ecsetvonása,
Az anyag leheletfinom illata,
A flamenco alakja s ritmusa... rajta...
A rímek „faragója”.

Szerintem te pedig lennél az összes rímem ihletője, a tinta...
S a színek összes árnyalata...
Mosolyomon, hogy te is mennyire boldoggá teszel, az látszódná,
Kristálytisztán ennek a kép tükröt nyújtana,
Ahogy hangod szívem dala,
Szerelmi ódánk ekhója...

Így maradjunk hát meg az öröklétnek...
Belevésődve az időbe, lenyomatként, emléknek...
Minden pillanatunk így elevenedjen meg!

Káprázat

Sejtem, hogy talán sok az irigyem...

Nem szolgáltam rá, higgy nekem!

Nem is értem.

Mert látták darabokban kiabálni a lelkem,

Vállaltam mindent kendőzetlen...

Amikor könnyek csomagoltak éjjelente ágyba,

Bár valóban nem voltak ott minden este,

amikor évekig sírtam magam álomba.

Nem láttak, amikor szorongtam,

Amíg infúzióon feküdtem a kórházban,

Amikor sebeim húsába haraptam s magam marcangoltam,

Amíg gyászoltam és gyógyítottam magam.

Nem láttak, amikor alázattal harcoltam mindazért,

amim mára van.

Pedig soha senkinek nem ártottam.

Csak igyekeztem előre... s miként neveltek:

a szívemre hallgattam!

Én a cafatjaim is vállaltam...

Utána meg olyan erőssé váltam, hogy meg is leptem magam...

Bár volt, hogy én is elvesztem

a sokak által szavakkal felépített „világban”.

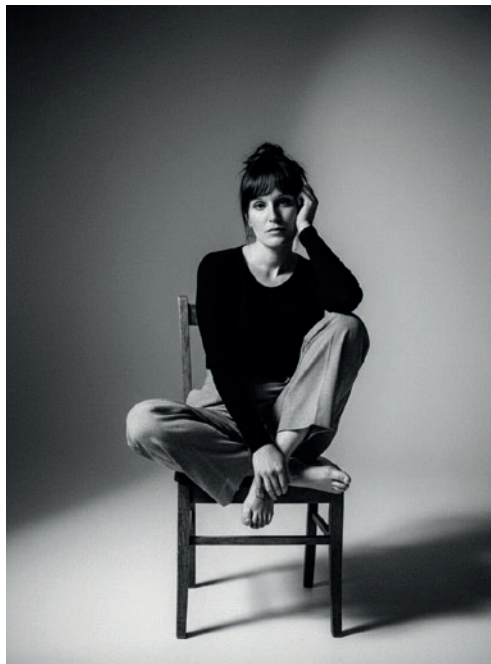
Míg az nem voltam,
Magam addig is erősnek mutattam.
Miért? Mert az emberek többsége szerint
az érzékenység „gyengeség”, s az olyan megbízhatatlan...
Ezért hittem már olyanoknak naivan,
Akik hazudtak,
De én bíztam bennük, s ezért
szavaikat akartam hallani „igazságnak”.
Közben pedig nem minden „kristály” törekeny, sem tiszta,
Van közte bőven kavics, ami téged tör,
s csak látszat, az igazi utánczata.

Szóval, miért is irigyelnél engem?
Hogy a leckét megtanultam, mert tudom,
 hogym csak egy az életem?
Hogy a búcsúzkodást mára elsajátítottam,
mert épp elég szerettem kellett már eltemetnem?
Vagy hogy az élém tett elvárásokat mind kipipáljam,
ezt a megfelelési kényszert is el kellett engedjem?
Azt, hogy hányszor újra kellett kezdenem?
 Kevesen álltak mellettem!
Volt olyan idő, amikor senkinek nem kelletttem!
Önfeláldozó, ingyenes szeretetadomány – az, ami lettem.
 Ki is használtak egykor rendesen.
 Megalégeltem!
Gyere utánam, ha vonz, amit elértem!
 Megosztom szívesen életem!
S az ide vezető utat is, elhiheted nekem!

Volt, hogy túl megszoktam milyen vágyakozni,
de nem beteljesülni,
S volt több évtized, míg mindenki más fontosabb volt,
s elfelejtettem magamra gondolni...
Mára már mindenki szándékát megérzem,
Tudom, ha szívből ölelsz meg engem, azt is, ha nem...

Fuh, hányszor mondták, hogy ez a világ nem igazán való nekem,
Nem marad fenn benne az, aki érez,
s kár ilyen jónak és kedvesnek lennem,
Én mégis ezt választottam, önzonos maradtam,
mert nekem ez a megfizethetetlen!
S igen, idáig... így is, mégis elértem...

Az vagy, erénnyel s hibákkal együtt, aki vagy!
Mutathatod másnak is magad.
Csak az elsőt hívják valóságnak,
A második... az csak káprázat.
Döntsd el, melyiket tartod erőnek... s igaznak!

Szerző üzenete

„A művészet nemcsak az egyes emberek életét teszi kellemesebbé, tartalmasabbá, nemesebbé, hanem az egyén nevelésének és lelke fejlődésének egyik legbecsesebb eszköze.”

– IFJ. GRÓF ANDRÁSSY GYULA

E kis e-könyvem bizonyítja s megőrzi emléknem, hogy mennyire inspirál egy művész egy másikat. Köszönöm a sorsnak, hogy a legjobb pillanatban talált rám *Beret spanyol énekes* zenéje, s vele együtt még több spanyol személy, akik fontos szerepet játszanak életemben 2025 októberétől. Köszönöm a sorsnak, hogy egybefonta útjainkat. Míg titeket hallgattalak, minden egyes dal s szövege, üzenete megindította a lelkem, hogy elmeséljem saját történeteimet, újra átgondolva, átértékelve. Egy új hangon. Egy sokkal bátrabb hangon, amivel vállalom magamat s az érzéseimet. Önszeretetre, büszkeségre neveltek minden akkorddal. Köszönet, amiért minden egyes alkalommal megnevetettetek, amiért kitartásra készítettetek. Amiért zenével gyógyítottátok pszichológusként a sebeket. Megtöltöttétek az ürességet. Ajándékok vagytok, s becsülöm, amit adtok. Annyi alkotó energiát szabadítottatok fel bennem, hogy ezzel a kis anyaggal örökítem meg hálám, ajánlom nektek, s mindenkinek, aki szeret, mélyen s igazán, s félelmek nélkül...

Annyit tanulok tőletek! Én csak írok... ti zenéltek... Hm... Művészet.

Ezek nem fordítások tőlem, nem magyar dalszövegek. Ezek saját gondolatok: minden verset, novellát én írtam, miután az alkotások előtt található, oda beillesztett linken hallható dalt meghallgattam. Sokszor teljesen más jött belőlem, mint amiről az adott dal szól, van, hogy bennem sokkal másabb gondolatokat ébresztett fel, de éppen ettől spontán... s eredeti. Melyre minden munkám, alkotásom során törekszem is. Beret dalai inspi-

ráltak, hogy élettörténetem kis fejezeteit versbe, történetekbe öntsem én is, új színekkel, új képekkel.

Köszönöm T-T.M., aki a rólam tavaly készült csodás képekkel pluszban illusztrálta verseim, novelláim!

Köszönöm az inspirációt, ihleteket, a lelkembe festett illúziót, mellyel kibélelték ezek a csodás emberek terem a szívemben. Visszaköszönnek ezen novelláimban, verseimben. Az egyik legkedvesebb projektem, szó szerinti szerelemgyerekem, oly értékes időszak emlékeként állt most össze ebben a könyvben... 2025 októberétől decemberig.

Hagyd magad elvarázsolni, mert csak az Igaz szerelem képes erre!

Egy érzés, ami Égbolttal táncoló, csillagokkal suttogó... s így lesz maradandó.

(Ps: Hallgassátok ti is Beret-et, gyógyít – nekem higgyetek!)

Üdvözöl, a szerző

Maia

